

CĂN NGUYÊN CỦA

TAI NẠN VÀ BỆNH TẬT

Giảng giải: Hòa Thượng Tịnh Không

HÃY TRÂN TRỌNG SINH MẠNG,

XIN ĐỪNG GIẾT HẠI ĐỘNG VẬT

TẬP BỐN - B

A: Hai hôm trước có một người bạn nói với con, anh ta tốn biết bao nhiêu sức lực mới có thể khiến cho con trai của anh ta ăn chay.

Kết quả là khi đến bệnh viện khám bệnh, bác sĩ nói: Cậu không thể, cậu ăn chay không đủ dinh dưỡng mà còn muốn ăn chay gì nữa chứ. Đây cũng là.

B: Đây là oan gia trái chủ.

A: Vị bác sĩ này là oan gia trái chủ của cậu ta sao?

B: Không sai, ông ta chương ngại thiện pháp của cậu ta.

A: Lưu Di Tư thiên tài điển kinh nổi tiếng của Trung Quốc, là người ăn chay, anh ấy cho rằng ăn chay giúp cho anh ấy nâng cao thành tích của mình.

Nơi có người sống thọ nhất trên Thế Giới là Ba Mã thuộc tỉnh Quảng Tây, Trung Quốc. Nơi này mỗi năm chỉ giết heo một lần nhân dịp năm mới, tỷ lệ người già trăm tuổi cao nhất Trung Quốc.

Nhà khoa học nói, phần lớn thức ăn thịt dẫn đến nguy cơ thiếu thốn lương thực của con người, 1/3 lương thực sản xuất ra trên toàn Thế Giới

hiện nay đều cung cấp cho ngành chăn nuôi. Thiếu thốn lương thực tạo thành bi kịch, mỗi ngày có hai mươi năm ngàn người lớn và trẻ em bị chết đói, có một tỷ người khổ vì bị đói và suy dinh dưỡng.

Có cách nào tốt để giải quyết vấn đề này không ạ?

B: Đây cũng là câu nói mà Phật đã nói, trừ khi chúng sanh không ăn thịt nữa.

A: Trừ khi chúng sanh không ăn thịt nữa.

B: Đúng vậy. Nhiều người còn không đủ ăn, lại mang nhiều lương thực như vậy để nuôi súc vật.

A: Dạ.

B: Đây chính là nguyên nhân tạo nên sự đói khát, tai nạn. Con người không nên ăn những con vật này.

A: Hai ngày trước, khi con thu thập tài liệu, có một nhà khoa học nói rằng con người lãng phí lương thực vào ngành chăn nuôi, nếu không mang những thức ăn đó để cung cấp cho chăn nuôi, thì hoàn toàn có thể cung cấp đầy đủ lương thực cho loài người trên toàn Thế Giới, mà vẫn còn dư rất nhiều.

B: Đúng vậy.

A: Đều là vì để thỏa mãn sự tham ăn tham uống cả.

B: Đúng, không sai.

A: Cho nên khiến cho rất nhiều người bị chết vì đói.

B: Không sai.

A: Thật là. Hiện nay có rất nhiều người nhắc đến lời tiên đoán về kiếp

nạn 2012 của người Maya, rất nhiều người xem trên phim ảnh, hoặc trò chuyện thường ngày, đã thể hiện ra hai loại biểu hiện như sau.

Một loại người nói: Các người đưa tin đồn nhảm làm mê hoặc mọi người, tại sao lại cứ nói chuyện này hoài vậy?

Ăn no không có việc gì làm sao!

Một loại người khác thì nói: Tai nạn sắp đến rồi, nhanh lên, mau vui chơi đi, không còn bao nhiêu ngày nữa đâu, nên vui chơi hưởng thụ, ráng vui chơi hưởng thụ cho hết mình.

Thưa Pháp Sư, đối với tin đồn nhảm và phản ứng như vậy, chúng ta cần phải làm như thế nào?

B: Chúng ta Niệm Phật.

A: Chúng ta Niệm Phật.

B: Chúng ta mặc kệ những việc này. Những cách nói về nạn kiếp này quá nhiều, lời tiên đoán của người Maya là một trong những cách nói đó, rất nhiều. Những tin tức này mặc kệ nó, là thật cũng tốt, là giả cũng tốt, chúng ta đều xem nó là việc tốt.

Tại sao lại có cách nhìn như vậy?

Nâng cao tâm cảnh giác của chính mình, cố gắng Niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ.

Có nghĩa là chúng ta biết trước được ngày giờ, chúng ta biết được ngày nào mình phải đi rồi, bản thân nhất định phải thành tựu công phu Niệm Phật của mình trước lúc đó, đây không phải là việc rất tốt hay sao?

A: Tăng thêm thượng duyên.

B: Tăng thượng duyên! Đó không phải là việc xấu. Nếu không có kiếp

nạn, không có thì càng tốt, cũng không tệ. Vì thế không cần phải tuyên truyền, tuyên truyền khiến cho tâm của mọi người trong xã hội bất an, điều này không tốt, điều này không phải là việc chúng ta nên làm. Nhưng bản thân chúng ta phải cố gắng Niệm Phật.

A: Cố gắng Niệm Phật là được rồi.

B: Đúng vậy. Cố gắng mang hai chữ tu hành, tu là sửa chữa cho đúng, hành là hành vi.

A: Tu là sửa cho đúng, hành là hành vi.

B: Đúng thế. Hành vi của chúng ta sai rồi, mang nó sửa lại cho đúng, đó gọi là tu hành. Hai chữ này phải hiểu cho rõ ràng, bây giờ có rất nhiều người hiểu không rõ ràng.

A: Mê tín.

B: Tư tưởng của chúng ta sai rồi, sửa lại cho đúng, đó gọi là tu hành về ý nghĩ. Lời nói của chúng ta không đúng, nói sai rồi, sửa lại cho đúng, đây là tu hành về khẩu nghiệp.

Chúng ta hành động, bạn thấy hành động sát sanh là sai rồi, chúng ta từ nay về sau không làm việc này nữa, đây là tu hành về thân. Thân khẩu ý bất thiện, không nên làm, bạn đã biết rồi, tất cả đều sửa lại cho đúng, đó gọi là tu hành, điều này rất quan trọng.

A: Điều này rất quan trọng.

B: Người bình thường đều biết tu phước tu huệ quan trọng. Nhưng tu phước tu huệ lớn nhất, có năng lực nhất, có hiệu quả nhất, không gì bằng niệm câu A Di Đà Phật, điều này thì rất nhiều người không biết.

Người niệm A Di Đà Phật là phước huệ song tu!

A: Phước huệ song tu.

B: Phước huệ song tu.

A: Tại sao chúng ta lại không làm chứ?

Thưa Pháp Sư, tại đây con muốn chia sẻ với mọi người một câu chuyện.

Chiều ngày 28 tháng 11 năm 2003, có một người họ Lưu mua ở chợ một con chó đã chết, sau đó thì mang về xưởng để nấu ăn.

Nhà ăn nấu một nồi thịt chó chuẩn bị cho hơn ba mươi công nhân thay đổi khẩu vị vào bữa ăn tối. Sau đó có một bày chó vừa mới sanh được dẫn vào nhà ăn. Có một người công nhân thấy con chó con vào thì quăng một miếng thịt cho nó ăn.

Lúc này, con chó mẹ Saihu đột nhiên xông qua, dùng hai chân giữ chặt miếng thịt đó trên đất, thái độ nhân từ đối với con của nó thay đổi hẳn đi, nó phát ra tiếng gừ gừ dữ tợn đối với con chó con, không để cho chúng ăn. Một con chó con chạy đến gần mẹ muốn làm nũng thì bị Saihu tát cho một cái văng qua một bên, thế là mấy con chó con chạy trốn hết.

Khi chó con rời khỏi thì Saihu kêu lên mấy tiếng với miếng thịt chó trên đất, nhưng mấy chục người công nhân này không ai để ý đến nó cả, vẫn tiếp tục chuẩn bị ăn thịt chó. Thấy mọi người không có phản ứng gì cả, Saihu nôn nóng, nó chạy tới chạy lui, nhìn thịt trong nồi tiếp tục kêu lên.

Những người công nhân này cho rằng Saihu muốn ăn nhiều thịt hơn nên lại gấp thêm vài miếng cho nó. Saihu kẹp thịt dưới móng vuốt, vẫn không ăn, ra sức kêu lớn tiếng hơn. Thế là mọi người mặc kệ nó. Saihu thấy trong nhà ăn công nhân đến ngày càng đông, lại tập trung bên nồi

thịt chò ăn.

Nó kêu ngày càng lớn tiếng hơn, thảm thiết hơn đối với thịt ở trong nồi. Thấy mọi người vẫn không có phản ứng, Saihu nhảy tót lên khỏi mặt đất, rồi phát ra tiếng kêu càng thê lương kéo dài. Nghe tiếng kêu của mẹ, bốn con chó con chạy xông vào.

Saihu dùng chiếc mũi uơn ướt của mình hôn bốn đứa con, rồi dùng lưỡi liếm con chó nhỏ nhất, liếm sạch những vết bẩn trên người của nó, rồi nước mắt chảy đầm đìa. Sau đó nó xông đến trước mặt mọi người, dùng đầu ra sức tông vào chân của mọi người, nhưng không ai hiểu được ý của nó.

Đột nhiên Saihu ngồi xuống đất, vừa khóc vừa kêu thảm thiết, sau một tiếng kêu dài thê thảm, Saihu ăn hết ba miếng thịt ở trên đất. Lát sau Saihu ngã lăn ra đất, cựa quậy, co giật một cách đau đớn, rồi mắt tai miệng của nó chảy máu, khóc mà chết.

Cuối cùng khi đi chôn nó, có hơn một trăm người đội mưa đưa tiễn Saihu, những người được cứu khóc như mưa vậy. Sau đó họ đốt pháo để đưa tiễn nó, cảnh tượng đó vô cùng cảm động. Con có mang theo một bức ảnh, đây là mọi người vì con chó tình nghĩa này mà lập mộ cho nó.

Thưa Pháp Sư, nghe xong câu chuyện này.

B: Thịt này có độc.

A: Nhất định là có độc.

B: Đúng, không sai.

A: Nó biết được, ạ.

B: Nó biết.

A: Con vật đó quả thật là rất nhạy.

B: Mũi con vật nhạy hơn chúng ta, nó có thể ngửi thấy được. Ngửi được món thịt này nhất định là không bình thường, người ăn vào sẽ chết.

A: Con cảm thấy nó...

B: Nó đến để cứu người.

A: Thưa Pháp Sư, nó dũng cảm nghĩa khí như thế, nó là.

Pháp Sư nói trong loài động vật có Bồ Tát không?

B: Có đấy. Nó biết được điều này, những con chó con muốn ăn, con nào ăn thì con đó sẽ chết.

A: Cho nên nó bảo vệ cho những con chó con và bảo vệ luôn con người.

B: Đúng vậy, không sai.

A: Con cảm thấy nó thật là dũng cảm!

B: Cuối cùng chính nó ăn cho họ thấy, xem họ còn muốn ăn nữa không?

A: Thưa sẽ chết, con cảm thấy con chó bình thường không làm được như vậy đâu?

B: Đương nhiên rồi, duyên nợ không giống nhau.

A: Duyên nợ không giống nhau.

B: Đúng thế, nó có duyên với những người này.

A: Máy chục mạng người!

B: Đúng vậy, không sai.

A: Thật sự là rất đặc biệt!

B: Đúng vậy.

A: Những câu chuyện về tình thương chân thành cảm động trời đất của động vật rất nhiều, đem con người so với chúng thật sự rất hổ thẹn.

B: Đúng vậy đó.

A: Khi con còn trẻ, nghe một người già ở nông thôn kể cho chúng con một câu chuyện. Ông ấy nói lúc đó là tai nạn thiên nhiên ba năm ở trong nước chúng ta, năm 1960, lúc này mọi người không còn gì để ăn, lá cây trơ trụi hết, không còn gì nữa.

Có một gia đình, ông ta có thể dùng kẹp để bẫy động vật. Rồi có một ngày, sau khi ông ta đặt kẹp thì ông đi thu gom những cái kẹp đó, ông thấy có một con chồn bị trúng bẫy, ông ta rất vui, vì da của chồn rất đắt tiền, sau đó ông ta giơ tay ra bắt. Vừa nắm vào thì ông ta giật cả người vì nắm phải một bộ da.

Ông vừa nhìn bộ da vừa thốt lên: Trời ơi! Con chồn sao lại bỏ da mà trốn chứ?

Ông ta liền nghĩ, con chồn không có da này chắc chắn sẽ đau chết ở một nơi cách đây không xa, thế là ông lần theo vết máu mà tìm. Sau một lúc tìm kiếm thì phát hiện ra con chồn đang trốn ở một cái động trong một khe núi bên sông.

Ông đào cái động ra xem thì cảnh tượng trước mắt khiến ông ta lạng cả người, chính là một ổ chồn con vẫn còn chưa mở mắt đang nằm trên người chồn mẹ đã lột da và cứng đơ, chúng đang không ngừng mút nướm vú của chồn mẹ.

Ông ta lạng người đi rất lâu, trong lòng ông cảm thấy hổ thẹn vô cùng, xúc động rơi nước mắt, không ngừng nói: Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. Sau đó ông lấy tấm da đó đắp lên người của chồn mẹ, khóc rồi bỏ đi.

Từ đó người nông dân già này thề rằng: Dù cho tôi phải chết đói, tôi cũng không đặt bẫy kẹp nữa, không bắt động vật nữa.

B: Đúng, không nên bắt động vật, không sai.

A: Nhờ chuẩn bị cho buổi phỏng vấn này mà con có được những nhận thức rất sâu sắc. Trong quá trình con thu thập tài liệu, con cảm thấy các động vật Bồ Tát này thật sự là dạy cho con rất nhiều điều. Pháp Sư xem tình cảm sâu sắc giữa mẹ con động vật, đặc biệt là tình cảm bạn bè người thân, thậm chí là những câu chuyện cứu người, thật sự rất cảm động.

Xã hội con người bây giờ thường hay nghe xung đột giữa mẹ con, sự xung đột thế hệ, xã hội cũ trước đây đâu có nghe những việc như thế, còn có những hành vi cực đoan, tình cảm ngày càng lạnh nhạt.

B: Đúng thế.

A: Xin hỏi Pháp Sư, đây rốt cuộc là như thế nào?

Tình cảm con người với nhau ngày càng nhạt nhẽo, trong khi tình cảm của con vật lại rất sâu sắc, đây có phải là không bình thường không thưa Pháp Sư?

B: Không bình thường, quả thật là không bình thường.

Tại sao lại không bình thường?

Con người đánh mất tình người rồi.

A: Con người đã đánh mất tình người rồi.

B: Đúng vậy. Nhân chi sơ, tính bản thiện, linh tính của con người cao hơn động vật, nhưng vì không có ai dạy. Ở nhà không có ai dạy, đến trường cũng không có ai dạy, vì thế nên họ vốn đã quên việc này rồi.

Điều này phải trách ai đây?

Do giáo dục.

A: Dựa vào giáo dục.

B: Vì con người bây giờ, từ nhỏ do ai dạy cho họ?

Tivi dạy họ, mạng internet dạy họ, dạy suốt cuộc đời, mỗi ngày họ đều tiếp nhận môn học này. Nội dung trong đó đều là sát đạo dâm vọng, sát đạo dâm vọng trở thành quan niệm đúng của họ, nên họ tạo ác nghiệp này, họ cho đó là bình thường, họ không hề có cảm giác đó là tội ác.

A: Nói tóm lại, xét cho cùng thì giáo dục vẫn rất quan trọng!

B: Đúng thế, chính là giáo dục. Năm đầu Dân quốc, khi chúng tôi còn nhỏ, thường là người già nói, chúng tôi nghe, ấn tượng rất sâu sắc. Nhưng năm mươi năm trở lại đây, không còn ai nói nữa.

Thời đó có người dạy, tuy người làm theo không nhiều nhưng chúng tôi nghe đến quen tai rồi. Nhỏ hơn chúng tôi hai mươi tuổi, họ hoàn toàn không biết, vì thời này không còn ai dạy nữa rồi.

A: Thừa Pháp Sư, những người thuộc thế hệ của phụ thân Ngài, họ cũng đã được tiếp nhận giáo dục văn hóa truyền thống phải không ạ?

B: Đúng rồi, đã có tiếp nhận! Đại khái nhỏ hơn tôi khoảng hai mươi tuổi thì hoàn toàn không còn nữa, việc này rất đáng sợ. Cũng chính là nói rằng nền giáo dục đúng đắn của chúng ta đã mất sáu mươi năm rồi, và lại trong sáu mươi năm này mọi người tiếp nhận đều là mặt xấu, đều là học hư học sai, thời gian này muốn quay trở lại, muốn tìm lại thì rất khó.

Khó ở chỗ nào?

Khó ở chỗ không có lòng kính trọng. Chúng tôi đi học, sáu, bảy tuổi đi học, ngày đầu tiên là ngày mà suốt cuộc đời tôi không thể quên được. Cha và Thầy Giáo biểu diễn cho tôi xem.

Vào trường học lễ lạy Thầy Giáo, trước tiên là lạy Khổng Tử. Ở trên điện thờ bài vị của Khổng Tử, thời đó không có hình ảnh cũng không có tượng, nông thôn rất đơn giản, viết một bài vị Đại Thành Chí Thánh Tiên Sư Khổng Tử Chi Thần Vị, thờ bài vị này.

Cha tôi đứng trước, tôi đứng sau, lạy ba lạy rập đầu chín lần trước bài vị của Khổng Tử. Thầy Giáo đứng bên cạnh, bạn học đứng ở hai bên. Sau khi lạy xong, cha tôi dắt theo tôi, lạy ba lạy rập đầu chín lần với Thầy Giáo.

Đây là gì vậy?

Đây chính là dạy tôi Tôn Sư Trọng Đạo.

Cha mẹ tôi đều làm lễ lạy ba lạy rập đầu chín lần với Thầy Giáo, tôi có thể không nghe lời sao?

Thầy Giáo nhận sự đối xử cung kính của phụ huynh như vậy, họ không chăm chỉ dạy dỗ, họ có xứng đáng với phụ huynh không?

So với bây giờ không giống nhau! Đây không phải là mua bán, đây là Tôn Sư Trọng Đạo. Hiếu thuận với cha mẹ, tôn trọng Thầy cô là từ chỗ này mà dạy. Học sinh bây giờ đối với Thầy cô không có lòng kính trọng là do phụ huynh đối với Thầy cô không có lòng kính trọng.

A: Dạ.

B: Cho nên con cái của bạn học không nên người, bởi vì học Thánh Hiền là từ trong cung kính mà học ra. Bạn có một phần cung kính thì

bạn học được một phần, hai phần cung kính thì học được hai phần, nếu không có tâm cung kính thì cái gì cũng không học được.

Từ chỗ này thì bạn có thể biết được khó khăn của ngày nay là gì rồi, tuy có Thầy Cô Giáo tốt nhưng không có học trò ngoan.

A: Họ không chịu nghe lời!

B: Họ không nghe, họ không học. Tôi học triết học với Thầy Phương Đông Mỹ, lúc đó tôi đang đi làm, cuộc sống rất khó khăn.

Muốn nghe giảng, rất có hứng thú với môn học này, muốn nghe bài giảng của Thầy, kết quả là Thầy không cho tôi đến trường để nghe giảng. Thầy nói cho tôi biết, trường học bây giờ, Thầy không ra Thầy, trò không ra trò, bao gồm cả bản thân Thầy cũng vậy.

Thầy nói: Cậu đến trường nghe giảng, cậu sẽ vô cùng thất vọng, nếu cậu thật sự muốn học thì trường học cũng không có thứ để dạy cho cậu, Thầy cô cũng không dạy nữa rồi.

Vì sao lại như vậy?

Không có ai học cả! Những điều chân thật Thầy cô không dạy nữa.

Tại sao Thầy cô vẫn phải lên lớp?

Vì cuộc sống, kiếm một ít tiền lương để sống qua ngày.

Còn học trò đến lớp để làm gì?

Để có bằng cấp. Mỗi người đều có mục đích của riêng mình, không phải thật sự là vì học vẫn nữa rồi. Vì thế tôi mới hiểu Thầy dạy ở trường cũng là miễn cưỡng để duy trì cuộc sống, không phải là thật sự dạy học.

Vậy phải làm sao?

Đề cho tôi đến nhà của Thầy, Chủ nhật hằng tuần hai tiếng đồng hồ chỉ dạy riêng cho một mình tôi. Bài học của tôi là học ở nhà của Thầy.

A: Thưa Pháp Sư, Ngài học ở chỗ Thầy Phương Đông Mỹ, Ngài có đóng học phí cho Thầy Phương không?

B: Không có, một đồng cũng không có.

A: Đây là tinh thần gì vậy ạ?

Thưa Pháp Sư, người bây giờ đều không thể hiểu được.

B: Chính là bạn thật sự muốn học thì tôi thật sự dạy cho bạn. Kiến thức của Thầy cô luôn mong có người để truyền lại. Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, những thứ của bạn không có người để truyền lại, đến đời bạn thì đoạn mất rồi.

Truyền từ đời này đến đời sau, bạn muốn có thể tiếp tục truyền lại, người thật sự muốn học thì bạn thật sự dạy cho họ. Tôi từ như vậy mà học, vì thế nên tôi mới hiểu được.

Đại học, trước đây tôi cũng từng dạy qua năm năm, năm năm đó cũng là không đủ tư cách, vì người Xuất Gia dạy ở đại học không nhiều, hình như lúc đó ở Đài Loan tôi dạy ở Hoa Cương có một vị Tỳ Kheo Ni, vị ấy lúc đó cũng dạy học ở trường, rất ít.

A: Thưa Pháp Sư, Ngài thật là may mắn.

B: Đúng, đúng vậy! Cho nên điều này khiến cho tôi hiểu rất rõ.

Thầy nói lời nói này rất đau lòng: Thật sự rất muốn dạy nhưng không có người học. Không có người học, đối với Thầy cô không có lòng kính trọng. Lúc đó tại thư viện Tân Á ở Hong Kong, vào năm 1977 tôi đã đến Hong Kong giảng Kinh, người kia là viện trưởng của thư viện Tân Á, là

học trò của Thầy Phương, người đó nhỏ tuổi hơn tôi, nhỏ hơn khoảng mười bảy tuổi.

A: Thưa Pháp Sư, con mang đến một số bức ảnh, bức ảnh làm con cảm động nhất chính là con mèo và con chuột này, Ngài xem những con vật này sống chung với nhau rất hòa thuận.

B: Đúng thế.

A: Pháp Sư xem, con tinh tinh to lớn này với con chó, quả thật là tình yêu thương bạn bè, rất hòa thuận.

B: Đúng, không sai.

A: Pháp Sư xem vượn con và chim bồ câu, biểu hiện tình cảm của chúng.

B: Đây là những hình ảnh không dễ gì chụp được.

A: Rất khó chụp được.

Thưa Pháp Sư, khi xem những con vật bé nhỏ đáng yêu này, con người làm sao lại có thể nhẫn tâm ăn thịt của chúng chứ?

B: Đúng vậy.

A: Con nghĩ rằng, con muốn xin hỏi Ngài, Ngài cho rằng con người và động vật thật sự có thể cùng chung sống hòa thuận với nhau không?

B: Hòa thuận chung sống với nhau, vốn dĩ là như vậy mà.

A: Vốn dĩ là chung sống hòa thuận với nhau.

B: Đúng thế. Đừng nói gì khác, khi chúng tôi ở nước ngoài, người nước ngoài không giết động vật một cách bừa bãi, cho nên những con vật ở nước ngoài thấy người không sợ.

Con sóc nhỏ ở trên cây, bạn để vài hạt đậu phộng trong tay thì nó liền chạy đến tay bạn để ăn, rất hữu ái.

A: Ví chúng biết Ngài sẽ không làm hại chúng.

B: Đúng thế, sẽ không làm hại chúng!

Đây là gì?

Chúng đã quen rồi, chúng biết con người sẽ không làm hại chúng, nên chúng không sợ con người. Chúng tôi ở nước ngoài, trong sân vườn của chúng tôi, từ sáng đến tối, chim bay đến liên tục, sống tự nhiên.

Chúng tôi làm gì?

Để một cái kệ, trên kệ bày những cái chậu nhỏ đựng các loại thức ăn của chim, chúng đến ăn, mỗi ngày sáng tối đều bay đến.

Chúng tôi không để thức ăn thì chúng bay ở đó, giống như đang muốn nói là: Tôi không có gì để ăn rồi.

Chúng tôi liền thêm thức ăn cho chúng, mời chúng ăn, thật tốt biết bao.

A: Pháp Sư yêu chúng, chúng cũng yêu Ngài.

B: Đúng thế! Động vật đều như vậy cả.

A: Cần phải cùng chung sống hòa thuận với nhau như thế.

B: Đúng vậy, không sai.

A: Chỉ cần bạn có tấm lòng yêu thương thì động vật sẽ cảm nhận được.

B: Động vật ở phương Đông không được như vậy, bạn vừa đến gần chúng thì chúng liền bay mất, chạy mất.

Tại sao chúng lại như vậy?

Vì chúng biết con người có sát khí, từ trường của người này không tốt, mau chạy thôi.

A: Dạ. Con biết một câu chuyện, có một người sống ở ven biển, những con hải âu thường đậu trên vai của anh ta.

B: Không sai.

A: Vui đùa trên tay của anh ta.

B: Không sai.

A: Sau đó có một hôm ba anh ta biết được việc này nên nói: Con trai, ngày mai con có thể mang về một con hải âu để ba nếm thử mùi vị của nó như thế nào được không?

Anh ta nói: Được rồi ba à, con hứa với ba. Thế là từ đó về sau, khi anh ta đứng ở ven biển, hải âu thấy anh ta thì quác một tiếng rồi liền bay đi mất.

B: Không bay đến nữa.

A: Thầy cho rằng đây có phải là do anh ta khởi tâm động niệm không ạ?

B: Không sai.

A: Hải âu cảm nhận được từ trường của anh ta.

B: Không sai.

A: Anh ta sẽ không thể làm gì được nữa.

B: Đúng thế, tâm của anh ta đã động tâm cơ sát rồi, từ cơ của chữ cơ duyên.

A: Đúng vậy ạ.

B: Khi bạn có ý niệm sát hại, chúng biết. Chúng biết vì từ trường này

không hài hòa.

A: Không hài hòa.

B: Không hài hòa rồi.

A: Thừa Pháp Sư, Ngài nói đến từ trường này, khi con ngồi ở gần Ngài, con cảm thấy từ trường quả thật rất tốt. Thật ra con là một người, đặc biệt là thuộc loại người mong có được nhiều lợi ích, suy tính thiệt hơn.

Khi phỏng vấn, tim con đập rất mạnh, lần đầu tiên phỏng vấn là đề tài xin đừng giết hại trẻ thơ vô tội, chân của con run cầm cập. Nhưng khi con ngồi gần Ngài, cảm giác đó con chưa từng có, con thật sự không biết dùng lời nào để diễn tả cảm giác đó.

Pháp Sư nói động vật chúng cũng có từ trường phải không ạ?

B: Có chứ.

A: Vâng đúng vậy.

B: Thực vật cũng có từ trường.

A: Thực vật cũng có từ trường.

B: Đều có cả.

A: Vậy khoáng sản thì sao ạ?

B: Cũng có luôn.

A: Cũng có.

B: Có, đều có cả.

A: Có khi chúng con, tức là nói khi muốn có một ý niệm không tốt đối với động vật, thì chúng liền có thể cảm nhận được, từ trường này là sóng cùng lúc sinh ra hỗ trợ lẫn nhau.

B: Đúng. Chỉ cần bạn có ý niệm muốn bắt chúng, giết hại chúng, hay ăn thịt chúng thì chúng đều biết cả.

A: Thưa Pháp Sư, con nhớ ra rồi, mấy năm trước con có xem được hai đoạn tin tức, xin báo cáo với Ngài. Một đoạn là gen của một con chuột khi xếp thứ tự với gen của con người, có hơn 90% điểm giống nhau. Một đoạn tin khác là tin mới đây, gen của đất sét bên bờ sông Hoàng Hà cũng có hơn 90% giống với gen của con người.

Bây giờ nhớ lại hai đoạn tin tức này, con muốn xin hỏi Pháp Sư, đây có phải là biểu pháp của chúng sanh cùng một thể không?

B: Đúng, chính là như vậy.

A: Vậy con người và động vật, sông núi, đất đá đều là một thể à?

B: Không sai, đều là một thể.

A: Đất cát cũng là một thể?

B: Đất cát cũng là một thể.

A: Thưa Pháp Sư, con cảm thấy điều này thật không thể nghĩ bàn.

B: Điều này trong Kinh Phật nói rất rõ ràng. Vọng tận hoàn nguyên quán của Quốc Sư Hiền Thủ, trước đây chúng ta đã học qua hai lần rồi, đều có băng đĩa lưu hành. Đó chính là giảng về tất cả sự vật trong vũ trụ và mình là một thể. Vốn dĩ là một thể, cho nên không thể không hòa hợp.

Tất cả động vật và mình là một thể, làm sao có thể không hòa hợp chứ?

Ngay cả loài lang sói hổ báo cũng đều là một thể. Bạn xem chú giải Hoa Nghiêm Kinh Hợp Luận của trưởng giả Lý Thông Huyền. Ông muốn làm một bộ chú giải Kinh Hoa Nghiêm.

Ông vào rừng sâu tìm một chỗ yên tĩnh, trên đường đi gặp một con cọp, ông liền nói với nó: Tôi muốn làm một bộ chú giải cho Kinh Hoa Nghiêm, trên núi này có chỗ nào tốt không, xin hãy đưa tôi đến đó. Con cọp liền đưa ông đi đến một hang cọp. Ông thấy chỗ này quả thật rất tốt, non xanh nước biếc. Cọp dọn nhà nhường hang cho ông, đó là cảm ứng.

Ông ở lại nơi đó, có hai người con gái đến để chăm lo cho ông về ăn ở sinh hoạt hằng ngày, cung cấp cho ông mực, bút, giấy, nghiên. Ông chuyên tâm suy nghĩ ý Kinh, chưa từng nói chuyện với hai cô gái này. Bộ Kinh chú giải xong, thời gian tương đối dài, tổng cộng thời gian là một, hai năm mới viết xong bộ Hoa Nghiêm Hợp Luận này.

Sau khi chú giải xong thì không thấy hai cô gái này nữa. Ông cho rằng là người trong thôn nên xuống núi tìm để cảm ơn họ nhưng không tìm thấy. Hỏi bà con hàng xóm, tả hình dáng của họ, nhưng người trong thôn nói không có người như vậy.

Cảm ứng không thể nghĩ bàn. Đó không phải là khoảng thời gian ngắn, chăm lo cho ông một thời gian dài như vậy. Nhưng bạn phải hiểu tâm của ông thật là thanh tịnh, chưa từng nói với họ một câu nói nào cả. Câu chuyện này được viết trong lời tựa của ông.

A: Hai cô gái này là?

B: Đó không phải là người thường.

A: Thừa Pháp Sư, hiện nay Trung Quốc vì chăn thả gia súc quá mức đã dẫn đến một phần ba tỷ đất đai bị thoái hóa, nguồn nước có tác dụng giữ khí bị phá hoại, thảo nguyên sau ba mươi năm nữa sẽ trở thành đồi hoang hoang mạc, một trăm năm mươi ngàn dân du mục sẽ trở thành những nạn nhân sinh thái.

Tất cả chỉ vì chúng ta ăn thịt. Hiện nay có rất nhiều nơi trên toàn cầu xuất hiện hạn hán trên phạm vi rộng.

Xin hỏi Pháp Sư hạn hán là do nguyên nhân gì tạo thành?

B: Đây là ác nghiệp của chúng sanh, ý niệm bất thiện, hành vi bất thiện tạo thành. Hạn hán và lũ lụt là cùng một đạo lý.

A: Là do tâm tham.

B: Đúng vậy.

A: Hạn hán giống với lũ lụt.

B: Cùng một đạo lý. Vì thế con người đối với tai nạn này không thể xem là tai nạn tự nhiên đơn thuần, điều này về mặt lý lẽ nói không thông.

Tại sao?

Trong Kinh Phật nói rằng, tất cả vũ trụ không ngoài hai dạng sự vật, một là sắc, hai là tâm. Sắc chính là vật chất, chúng ta ngày nay gọi là hiện tượng vật chất, Phật Pháp gọi là sắc. Tinh thần, ý niệm, đây gọi là tâm, nói chung là không ngoài hai dạng này.

Nhưng sắc là do tâm sanh, sắc từ đâu mà có?

Sắc là do tâm biến hiện ra, bây giờ đã được nhà khoa học chứng minh rồi. Ông Plank, người Đức, Thầy của Einstein, cả đời ông chuyên nghiên cứu vấn đề này, rốt cuộc vật chất từ đâu mà có?

Ông phát hiện ra, vật chất là do ý nghĩ biến hiện ra. Dùng phương pháp giống như trong Kinh Phật nói vậy. Kinh nói đây là dùng cách phân tích, trong Kinh Phật ví dụ, gọi là bụi lông bò.

Lông bò rất thô, trên ngọn lông bò có một hạt bụi, nó không thể rớt xuống, giống như bị hút trên đó vậy, đó gọi là vi trần nhỏ. Hạt vi trần

này đem nó chia làm bảy phần, $1/7$ gọi là bụi lông cừu.

Bụi lông cừu lại chia $1/7$ gọi là bụi lông thỏ, càng nhỏ hơn. Bụi lông thỏ chia $1/7$ gọi là bụi nước. Bụi nước, vật chất này ở trong nước, nước có khoảng giữa, trong đó có khoảng trống, nó chui qua chui lại, nó không bị cản trở.

Bụi nước chia làm $1/7$ gọi là bụi kim, thuộc kim loại. Kim loại mật độ tuy lớn nhưng xem trong kính hiển vi, nó vẫn có rất nhiều khoảng trống, ở nơi đó chúng không có trở ngại. Bụi kim chia làm $1/7$ gọi là vi trần. Vi trần ngày nay chúng ta gọi là nguyên tử.

Thiên nhân của A La Hán có thể thấy được vi trần. Vi trần này vẫn có thể chia được, lại đem chia $1/7$ gọi là sắc tụ cực vi. Sắc tụ cực vi chính là hạt tử, hạt Quark trong khoa học hiện nay. Cuối cùng nhất, nhỏ nhất gọi là cực vi chi vi, không thể chia tiếp được nữa.

Hiện nay nhà khoa học đã tìm thấy cực vi chi vi rồi, nhà khoa học gọi là vi trung tử, cái này không thể chia tiếp được nữa, chia tiếp thì sẽ không còn nữa. Đây chính là Phật nói, cái này mà chia thì không còn nữa.

Không còn nữa thì là gì?

Nhìn thấy được gì?

Nhìn thấy là hiện tượng sóng chuyển động của ý nghĩ. Từ đây hiểu rõ vật chất là sự việc như thế nào, vật chất là sản phẩm phụ của ý nghĩ trong chúng ta, nó không phải là thật.

Cho nên ông ấy rút ra một kết luận, căn cứ vào nghiên cứu cả một đời của ông ấy: Trên Thế Giới cơ bản là không có vật chất, vật chất là giả không phải là thật, cơ sở của vật chất chính là ý niệm. Vì thế bạn xem trong Kinh Phật sắc do tâm sanh, cuối cùng kết luận toàn thể là tâm.

Toàn thể là tâm nghĩa là gì?

Toàn là ý niệm, cả vũ trụ là do ý niệm của chúng ta biến hiện ra, toàn thể là tâm.

A: Toàn thể là tâm.

B: Toàn thể là tâm, tức là toàn bộ đều là ý nghĩ. Ý niệm của bạn thiện thì chính là thiên đường, biến hiện ra thiên đường. Ý niệm của bạn ác, ác đến cực độ thì biến hiện ra địa ngục.

Từ đâu mà có?

Tất cả là do ý nghĩ của bạn tạo ra. Thế Giới Cực Lạc là do ý niệm tạo ra. địa ngục A Tỳ cũng là do ý niệm tạo ra. Tất cả vạn pháp đều là do ý niệm tạo ra.

Ý niệm là chính mình, vậy thì cái gì cũng đều là mình cả. Cho nên cả Vũ Trụ và mình có mối quan hệ cùng một thể. Bạn hiểu được một thể thì Thế Giới Cực Lạc, A Di Đà Phật, duy tâm sở hiện, duy thức sở biến.

Duy tâm sở hiện là hiện tượng, duy thức sở biến, những hiện tượng xảy ra biến hóa, đó chính là nói ý niệm, ý niệm là tất cả hiện tượng vật chất, hiện tượng tinh thần sinh ra sự biến hóa, do nó làm chủ. Cho nên tổng kết lại là toàn thể là tâm chính là ý niệm. Đây chính là nhà Phật nói tất cả pháp đều do tâm tưởng sanh.

Điều này có ý nghĩa rất sâu! Ngày nay được nhà lượng tử lực học chứng minh rồi, lượng tử lực học có công đức rất lớn đối với Phật Pháp.

Nếu chúng ta không thấy được báo cáo của nhà lượng tử lực học thì vấn đề này cuối cùng vẫn còn nghi vấn, vẫn không thể giải thích rõ ràng được. Trong Kinh Phật không dùng khoa học để giải thích, mà dùng

công phu thiền định, nhập sâu vào trong thiền định thì có thể thấy được.

Vì chúng ta không có thiền định, nên chúng ta đối với việc này bán tín bán nghi. Thông qua nhà khoa học, thật sự dùng toán học để tính toán, có thể có việc này, dùng dụng cụ thí nghiệm tinh vi để quan sát, phát hiện ra chân tướng sự thật.

Cho nên tai nạn, nhà khoa học biết, chân chính tâm và ý nghĩ của con người đúng đắn trở lại thì nạn kiếp sẽ không còn nữa. Cơ thể bạn bị bệnh nặng, nếu thọ mạng hết rồi thì không còn cách nào nữa, nếu bạn còn thọ mạng thì bệnh này của bạn nhất định sẽ khỏi.

Hoàn toàn là dùng ý niệm, không cần dựa vào bất cứ thuốc men nào cả. Vì vậy tất cả và chính mình là một thể, thật sự là một thể, chúng ta hiểu rõ ràng thì chúng ta chịu bất cứ tổn hại gì đều không oán trách.

Vì sao vậy?

Răng cắn trúng lưỡi, lưỡi bị rách rồi, lưỡi có muốn báo thù không?

Cùng một thể mà!

Chịu bất cứ oan uổng gì cũng không sao, tại sao vậy?

Cùng một thể mà, tôi biết, còn họ không biết. Phật Pháp nói đến chỗ tận cùng, đây là chỗ sâu nhất của Phật Pháp. Nếu ngày nay nhà khoa học không phát hiện ra, chỗ sâu sắc này thật sự rất là khó hiểu đó.

Thật sự thừa nhận toàn vũ trụ với chính mình là một thể, tất cả 100% trách nhiệm là do mình tự chịu, chính là ý niệm. Muốn mọi thứ đều tốt đẹp, ý nghĩ phải thiện, không nên có ý nghĩ xấu ác. Người khác tổn hại mình, người khác giết mình, ăn thịt của mình, đều phải tha thứ cho họ.

Chúng sanh đều là phàm phu, họ đều không hiểu, không hiểu mới sinh

lòng oán hận, sinh lòng báo thù. Vì thế người sinh lòng oán hận báo thù là sai rồi, tất cả đều xóa bỏ hết mới là đúng. Thuận cảnh thiện duyên, không khởi tâm tham ái, tham ái là phiền não, là sai rồi. Ác duyên nghịch cảnh, không khởi tâm sân hận.

Luôn luôn bảo vệ tâm Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác trong Kinh Vô Lượng Thọ, đó là bản tính chân thật của bạn, đó gọi là Phật. Tâm thanh tịnh bình đẳng giác phục hồi rồi thì đó gọi là thành Phật.

A: Thì đó gọi là thành Phật.

B: Thì đó gọi là thành Phật.

A: Lúc này Pháp Sư nói, giống như nhà khoa học nói vậy, họ nói hiện nay trên trái đất này của chúng ta có bảy mươi năm loài động vật bị tuyệt chủng. Những động vật này, cứ ba tiếng đồng hồ thì có ba loài động vật bị tuyệt chủng.

Trên trái đất đã từng có năm lần tuyệt chủng với quy mô lớn, năm lần đều là do tự nhiên. Bây giờ trái đất đã đi vào thời kỳ đại tuyệt chủng lần thứ sáu, nhà khoa học nói rằng lần tuyệt chủng thứ sáu này, con người là thủ phạm chính.

B: Đúng vậy.

A: Khởi tâm động niệm.

B: Trên thực tế thì mỗi lần tuyệt chủng đều là do con người.

A: Đều là do con người.

B: Đúng vậy, không sai, đều là do con người.

A: Nhà khoa học đều cho rằng là như vậy.

B: Đều là do ý niệm.

A: Đều là do ý niệm.

B: Đều là ý niệm, cũng không thể nói là con người, mà chính là do ý nghĩ bất thiện.

A: Vậy thí nghiệm về nước của Tiên Sĩ Emoto Masaru ở Nhật Bản, thưa Pháp Sư, ông ấy nói nước biết được ý nghĩ của chúng ta, động vật cũng giống như vậy, biết được sanh tâm động niệm của chúng ta đúng không ạ?

B: Biết được.

A: Theo câu nói này, tất cả động thực vật, khoáng sản đều có phản ứng đối với việc sanh tâm động niệm của chúng ta, như vậy đúng không?

B: Không sai, đúng thế, đều biết cả.

A: Đều biết cả.

B: Cho nên khi Tiên Sĩ Hew Len đến thăm tôi, chúng tôi tiếp ông ấy ở đây, ông ấy nói ghé chúng tôi ngồi, bàn, mặt đất đều biết, không có vật nào không biết.

Đúng thế, ông ấy hiểu được điều này!

A: Thưa Pháp Sư, ý nghĩ quan trọng như thế, vậy con Niệm Phật, Phật cũng đang niệm con.

B: Không sai!

A: Chúng ta với động vật, động vật là anh em của chúng ta.

Chúng ta bây giờ phát nguyện cầu sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, trước khi lâm chung, Phật A Di Đà nhất định sẽ đến tiếp dẫn chúng ta, phải không ạ?

B: Đúng thế, sẽ tiếp dẫn, nhất định sẽ đến, một chút cũng không thể nghi ngờ.

A: Một chút cũng không thể nghi ngờ.

B: Một chút cũng không thể nghi ngờ.

A: Thưa Pháp Sư, lúc nhỏ, vì không biết, nên con đã giết rất nhiều chuồn chuồn, gián, nhất là gián. Khi con đã trưởng thành rồi, con cũng đã sinh con rồi, con còn dạy cho con của mình, thấy tổ gián con ra sức giẫm chúng, con đã giết hại rất nhiều gián. Thông qua lần phỏng vấn này, con thật sự hiểu rõ tầm quan trọng của giáo dục.

Gia đình, trường học, giới truyền thông và toàn xã hội hiện nay, con cho rằng cần phải xem trọng việc giáo dục sinh mạng và giáo dục nhân quả, để mỗi đứa trẻ đều có lòng từ bi đối với động vật, nuôi dưỡng thói quen trân trọng yêu thương sinh mạng, trân trọng yêu thương động vật.

B: Đúng vậy.

A: Bây giờ, thưa Pháp Sư, con tha thiết xin Pháp Sư từ bi thọ Tam Quy Y cho tất cả những động vật trên toàn cầu và tận hư không khắp Pháp Giới.

B: Mỗi ngày tôi giảng Kinh đều hồi hướng cho chúng, đều thọ Tam Quy Y cho chúng.

A: Pháp Sư thật là từ bi.

B: Tất cả chúng sanh đi trên đất, bơi trong nước, bay trên trời trên toàn Thế Giới, toàn địa cầu hãy đọc theo tôi lời phát nguyện Quy Y:

Quy Y Phật, không đọa địa ngục. Quy Y Pháp, không đọa ngã quỷ. Quy Y Tăng, không đọa súc sanh.

Quy Y Phật, không đọa địa ngục. Quy Y Pháp, không đọa ngã quý. Quy Y Tăng, không đọa súc sanh.

Quy Y Phật, không đọa địa ngục. Quy Y Pháp, không đọa ngã quý. Quy Y Tăng, không đọa súc sanh.

Quy Y Phật rồi, Quy Y Pháp rồi, Quy Y Tăng rồi.

Tất cả chúng sinh linh, sau khi Quy Y Phật Pháp, nhất định phải phát nguyện thê học Pháp tạng, thê kính Tăng già, xem Phật là Thầy, nghe lời khuyên dạy của Phật, tin nhận làm theo.

Mong rằng mọi người thường nghe Kinh, thường Niệm Phật. Nghe Kinh, hiểu rõ thực tướng của các Pháp. Niệm Phật, A Di Đà Phật công đức vô lượng vô biên vô tận, đầy đủ viên mãn công đức của tất cả mười phương ba đời chư Phật Như Lai.

Niệm một danh hiệu Phật, được tất cả Chư Phật gia trì, bảo hộ, nhất định trong một đời này cầu sanh Tịnh Độ, thân cận Đức Di Đà, trọn thành Phật Đạo. Chúng ta ở thế gian này, thế gian này tuy có khổ có nạn, đối với người ham học hỏi thì tất cả đều là tăng thượng duyên lành.

Chúng ta cùng nhau tu học, thương yêu lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, chăm sóc cho nhau, hợp tác với nhau, cùng làm bạn tốt thật sự, cùng trọn thành Phật Đạo.

Hôm nay là ngày 22 tháng 04 năm 2012.

Chỗ này của chúng tôi tuy là rất nhỏ, Đạo Tràng rất nhỏ, nhưng mỗi tôi đều thọ Tam Quy Y cho tất cả chúng sanh cõi âm.

A: Pháp Sư tôn kính, xin cho phép con thay mặt đại chúng trong xã hội, thay mặt các động vật Bồ Tát, thành tâm cảm ơn Pháp Sư. Xin chân

thành cảm ơn Pháp Sư.

LỜI CUỐI

Leonardo da Vinci nhà nghệ thuật trong thời kỳ phục hưng, đã từng nói: Người xem thường sinh mạng thì không xứng đáng có được mạng sống. Con người quả thật là chúa tể của loài mãnh thú, sự tàn bạo của họ vượt qua tất cả các loài động vật.

Chúng ta dựa vào cái chết của sinh linh để tồn tại, chúng ta đều là nghĩa địa. Tôi đã phát nguyện không ăn thịt khi tôi còn rất nhỏ. Sẽ có một ngày, con người sẽ thấy sát sanh giống như giết người vậy.

Nhà viết kịch George Bernard Shaw đã từng nói: Động vật là bạn của chúng ta, tôi không ăn thịt bạn của mình.

Mượn nhân duyên này, tôi tại đây xin thành tâm sám hối, tôi cũng thay mặt chúng sanh toàn cầu cho đến tất cả các chúng sanh tận hư không khắp Pháp Giới cố ý hoặc vô ý đã từng làm tổn hại, giết hại động vật, xin chân thành sám hối, chúng tôi thành tâm hướng về các động vật Bồ Tát bị giết hại nói một câu:

Xin lỗi, chúng tôi sai rồi, xin hãy tha thứ cho chúng tôi. Mỗi sinh mạng của động vật đều giống sinh mạng của mỗi bản thân chúng ta, có máu thịt, có linh tính, bất cứ sinh mạng nào cũng có quyền được sống.

Tại nơi này chúng tôi thành tâm mong rằng mỗi người đều có thể đối xử công bằng với các loài động vật. Trời đất sinh ra vạn loài, với tấm lòng từ bi, chúng ta không nên giết hại động vật nữa. Tục ngữ có câu bệch từ miệng vào, họa từ miệng ra, đừng để dạ dày của chúng ta trở thành nghĩa địa của động vật.

Đồng thời chúng tôi mong rằng mỗi người đều có thể chịu trách nhiệm đối với tình hình hiện nay của trái đất, đem sự thật này nói cho mọi người biết, để cùng nhau cứu ngôi nhà của chúng ta, vì trái đất là ngôi nhà lớn của chúng ta.

***